

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **F. A.**, narozený dne X,
státní příslušnost Republika Kosovo,
bytem X,
doručovací adresa X,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **M. O.**, narozená dne X,
bytem X,
doručovací adresa X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023, č. j. OAM-21109-21/ZR-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 7. 2023, č. j. OAM-21109-21/ZR-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2023, č. j. OAM-21109-21/ZR-2022, jímž bylo žalobci dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě citoval argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí a namítl, že informace údajně poskytnuté cizinecké policii při pobytové kontrole předsedkyní bytového družstva M. Č. jsou maximálně vysvětlením podle § 137 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“), a proto podle § 137 odst. 4 téhož zákona nemohou sloužit jako důkazní prostředek. Žalobce připustil, že se na adrese X, skutečně pravidelně nezdržuje, protože v souvislosti se zahájením řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu se musel preventivně postarat o své majetkové záležitosti v České republice, mj. pronajmout byt, v němž dosud bydlel. Žalobce nevěděl, kdy bude napadené rozhodnutí vydáno, ale byl svým právním zástupcem poučen o lhůtě k vycestování v délce 30 dnů, což je na nucené vyklizení a pronajmutí bytu krátká doba. Žalobce dále namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci ohledně dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, přičemž tyto dopady musí správní orgán zjišťovat z moci úřední, provést v tomto směru řádné dokazování, a tak v souladu s § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě žalobce se žalovaný spokojil pouze se zjištěním, že žalobce a jeho manželka nemají hlášenou společnou adresu a s vysvětlením M. Č. podaným při pobytové kontrole, z něhož dovodil závěr, že se žalobce na území České republiky již nezdržuje a nežije tedy se svou manželkou. Žalovaný se podle názoru žalobce s těmito zjištěními neměl spokojit, v důsledku čehož rodinné a osobní poměry žalobce nebyly zjištěny dostatečně. Žalobce ve správním řízení navrhoval výslech svůj a své manželky, který žalovaný neprovedl. V návrhu na provedení výslechu své manželky žalobce uvedl, že se manželka stará o nemocnou matku a nemůže ho následovat do země původu. Žalovaný ji proto měl vyslechnout za účelem ověření manželského soužití a toho, zda má manželka žalobce skutečně nemocnou matku, kvůli které nemůže vycestovat do Kosova.
3. Žalobce dále namítl, že ačkoli byl v České republice skutečně třikrát odsouzen, první dvě odsouzení byla zahlazena. Žalovaný se však nezabýval účelem institutu zahlázení odsouzení, kterým je zmírnění následků odsouzení pro trestný čin u odsouzeného, který se po určité době po výkonu trestu chová řádně. Jedná se o tzv. právní fikci neodsouzení, na jejímž základě lze na odsouzenou osobu pohlížet, jako kdyby odsouzena nebyla. Podle názoru žalobce žalovaný zahlázení odsouzení nerespektoval a při svém rozhodování vycházel z odsuzujících rozsudků, čímž popřel smysl zahlázení odsouzení, které si žalobce zasloužil řádným životem po odsouzení. Ke svému poslednímu odsouzení žalobce uvedl, že byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu, nejednalo se tedy o závažné narušení veřejnou pořádku a toto odsouzení nesplňuje ani podmínky čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004. Žalobce namítl, že ani v otázce jeho odsouzení žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vycházel pouze z výroku uvedeného rozsudku, ale již nezjistil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

rozsudek byl vydán na základě uzavření dohody o vině a trestu, aniž by soud prováděl dokazování. Žalobce zdůraznil, že v případě dohody o vině a trestu nemusí být vina obžalovaného prokázána soudem, takže jí uzavírají i obžalovaní, kteří jsou nevinní, aby se vyhnuli těžkostem spojeným s dlouholetým trestním stíháním. Přestože v případě žalobce v době podání obžaloby neexistoval dostatek důkazů, dohodu o vině a trestu uzavřeli všichni obžalovaní, protože jim stejně hrozily pouze podmíněné tresty a dlouholeté trestní stíhání. Žalobce shrnul, že rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, neodráží skutečný stav věci, který soud zjistil na základě provedených důkazů, ale je pouze projevem dohody o vině a trestu. Proto nemohl být podkladem pro žalovaného, že se skutečně udál skutkový děj v tomto rozsudku popsany.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky. K námitce stran nepoužitelnosti výsledku pobytové kontroly coby důkazního prostředku žalovaný uvedl, že žalobcem odkazovaný § 137 správního řádu se vztahuje na postup před zahájením správního řízení, žalovaný nicméně zahájil správní řízení dne 21. 11. 2022, kdy doručil žalobci do vlastních rukou oznámení o zahájení správního řízení. Pobytová kontrola byla na žádost žalovaného realizována dne 3. 3. 2023, tedy poté, co již bylo správní řízení zahájeno. Žalovaný proto považoval provedenou pobytovou kontrolu za důkazní prostředek podle § 51 odst. 1 správního řádu. Žalovaný pokračoval, že žalobce v podané žalobě nijak nerozporoval na adrese zjištěné informace, tj. nijak se nevyjádřil k tomu, že na adrese hlášeného pobytu bydlel do listopadu 2022 sám bez své manželky, na území domovského státu má šestiletého syna a v současné době žije a podniká na území Spolkové republiky Německo. K námitce týkající se neprovedení výsledku žalobcovy manželky žalovaný uvedl, že k výsledku nepřistoupil, neboť jej považoval za nadbytečný. Žalovaný k námitce dále odkázal na § 52 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38.
5. K institutu zahlázení odsouzení žalovaný uvedl, že při posuzování otázky, zda žalobce svým jednáním opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, vycházel z toho, že žalobce se opakovaně dopustil protiprávního jednání, čímž splnil podmínku pro zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalovaného následné zahlázení uložených trestů nic nemění na skutečnosti, že se žalobce opakovaně dopustil protiprávního jednání. V případě posledního odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, žalovaný uvedl, že v tomto případě se žalobce dopustil závažné trestné činnosti v souvislosti s výkonem orgánů veřejné moci, když opakovaně za úplatu a pod pohrůžkou fyzického násilí získával od příslušníků Celní správy České republiky informace z jejich informačních systémů a takto neoprávněně získanými informacemi se snažil získat majetkový prospěch. Jako protislužbu za neoprávněně získané informace žalobce nabízel opakovaně příslušníkovi Celní správy drogu kokain. Žalovaný dále zdůraznil, že při posuzování žalobcova protiprávního jednání vycházel z pravomocných rozsudků soudů, kterými byl žalobce odsouzen za páčání úmyslné trestné činnosti. Posouzení míry zavinění a ostatní atributy trestního řízení přísluší výhradně soudům a orgánům činným v trestním řízení, nikoli žalovanému. Žalobce musel při uzavírání dohody o vině a trestu počítat s tím, že v případě pravomocného odsouzení může přijít o své pobytové oprávnění. Žalovaný zdůraznil, že zrušení pobytového oprávnění není dalším postihem za trestnou činnost, ale důsledek předpokládaný zákonem a nemůže být v rozporu se zásadou ne bis in idem. Žalovaný shrnul, že žalobce páchal trestnou činnost dlouhodobě, opakovaně a závažnost jeho trestné činnosti gradovala, což jen zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku. Od páčání trestné činnosti žalobce neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nestanovuje podmínku, že žalobce musí být současně bezprostřední hrozbou pro bezpečnost státu. Žalovaný připomněl, že podle konstantní judikatury správních soudů jednání, které lze označit za závažné narušení veřejného pořádku, nemusí za určitých okolností vést až k pravomocnému odsouzení trestním soudem, ale může být vyhodnoceno i jako přestupek. Podle názoru žalovaného žalobce opakovaně a dlouhodobě porušuje právní předpisy hostitelské země, jedná se o recidivistu a předchozí sankcionování jeho osoby za protiprávní jednání se minulo účinkem. Závěrem žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

6. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že s žalobcem nyní nežije vzhledem k péči o svou postiženou matku, o níž se celodenně musí starat. Pokračovala, že sama děti mít nemůže a ví, že žalobce má dítě s jinou ženou. Uvedla dvě doručovací adresy, přičemž na adrese v České republice pečuje o svou matku a na adrese v Německu tráví čas se žalobcem.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl ode dne 19. 1. 2001 držitelem trvalého pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Oznámením ze dne 11. 11. 2022, č. j. OAM-21109-5/ZR-2022, žalovaný zahájil řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 25. 7. 2001, č. j. 4 T 73/2001-32, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce pěti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce osmnácti měsíců za trestný čin poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Ke dni 30. 6. 2003 se žalobce osvědčil. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2008, č. j. 3 T 11/2007-2049, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce pěti let za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Ke dni 20. 9. 2013 se žalobce osvědčil. Naposledy byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let podmíněně odloženého na zkušební dobu pěti let, k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 800 Kč (80 000 Kč) a k trestu propadnutí věci – mobilního telefonu značky Apple iPhone 8+ s vloženou SIM kartou Vodafone za trestný čin návod k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a návod k přečinu neoprávněné nakládání s osobními údaji podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k § 180 odst. 2 trestního zákoníku.
11. Na výzvu žalovaného se žalobce dne 27. 2. 2023 vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce uvedl, že byl sice odsouzen celkem třikrát, nicméně první dvě odsouzení byla zahlazena a při třetím odsouzení byl žalobce odsouzen pouze k podmíněnému trestu, nejednalo se tedy o závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

rovněž uváděl, že případné rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a žalovaný by měl vyslechnout jeho manželku a přiznat jí postavení dalšího účastníka řízení. Manželka žalobce se stará o nemocnou matku a nemůže žalobce následovat do země původu, rozhodnutím by tedy došlo k rozdělení rodiny. Žalobce dále uvedl, že je jediným společníkem v obchodní společnosti a v případě zrušení povolení k trvalému pobytu nebude moci kontrolovat chod společnosti a bude muset společnost zlikvidovat, čímž přijde o prostředky k pobytu a jeho deset zaměstnanců ztratí zaměstnání. I tyto důsledky jsou nepřiměřeným zásahem do soukromého života neodpovídajícím odsouzením k podmíněnému trestu. Žalovaný si dále opatřil Výpis z evidenční karty řidiče a vyžádal si u Policie České republiky provedení pobytové kontroly a šetření na adrese X. Z pobytové kontroly vyplynulo, že předsedkyně bytového družstva M. Č. uvedla, že žalobce pronajal svůj byt v listopadu 2022 paní F., která tam bydlí se svou dcerou. M. Č. naposled viděla žalobce na podzim 2022, v bytě bydlel sám a nevěděla, že je ženatý. Má mít údajně šestiletého syna v Kosovu. K předložené fotografii manželky žalobce M. Č. uvedla, že jí nikdy neviděla. Žalobce provozuje kamionovou dopravu a v současné době by měl bydlet a podnikat v Německu. V bytě nebyl nikdo zastižen. Žalobce se dne 27. 4. 2023 opětovně vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, v němž zopakoval svou předchozí argumentaci. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí.

12. Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalovaný pochybil při hodnocení otázky, zda žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť první dvě odsouzení byla zahlazena a při posledním odsouzení byl žalobci uložen pouze nepodmíněný trest na základě dohody o vině a trestu.
13. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
14. Podle § 87l odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území.
15. Dále se na projednávanou věc vztahuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
16. Výkladem pojmu „závažné narušování veřejného pořádku“ ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvedl, že „[z]působ a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat "skutečné, aktuální a dostatečně závažné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti", přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje." Rozšířený senát dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů "veřejný pořádek", resp. "závažné narušení veřejného pořádku" pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci."

17. Veřejný pořádek je tedy nutno vykládat a chápat v kontextu konkrétní právní úpravy a vycházet z účelu této úpravy (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59). Závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců jsou podle názoru soudu použitelné i v projednávané věci, jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že pokud správní orgán zvažuje, zda lze za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Nejvyšší správní soud konečně uvedl, že „[j]e třeba přiblížit i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.
18. Lze tedy shrnout, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba vykládat narušování veřejného pořádku závažným způsobem podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jako jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí definoval veřejný pořádek jako stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky a odkázal na příslušnou judikaturu týkající se pojmu veřejného pořádku. Žalovaný podrobně popsal trestnou činnost žalobce na území České republiky a připomněl, že žalobce kromě trestných činů opakovaně páchal přestupky, konkrétně se celkem jedenáctkrát dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla. Žalovaný dále upozornil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

na skutečnost, že se žalobce úmyslně trestné činnosti dopustil necelé tři měsíce předtím, než mu byl udělen trvalý pobyt a po udělení povolení k pobytu v páčání trestné činnosti pokračoval. Žalovaný k poslednímu odsouzení žalobce připomněl, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti v souvislosti s výkonem orgánů veřejné moci příslušníků Celní správy České republiky, když opakovaně za úplatu a pod pohrůžkou fyzického násilí získával od příslušníků Celní správy informace z jejich informačních systémů a neoprávněně získanými informacemi se snažil získat majetkový prospěch. Žalovaný proto dospěl k závěru, že se žalobce po celou dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky dopouští úmyslné trestné činnosti, jejíž intenzita a závažnost se stupňuje a neexistují žádné záruky, že se žalobce takového jednání již nedopustí. Žalobce se podle názoru žalovaného z dříve uložených trestů nepoučil.

19. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný založil svůj závěr o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem na povaze žalobcovy trestné činnosti a skutečnosti, že žalobce je recidivista a nelze vyloučit jeho další protiprávní jednání do budoucna, neboť na něj předchozí odsouzení prokazatelně neměla žádný vliv. Žalovaný se podle názoru soudu zabýval případem žalobce dostatečně individualizovaně a konkrétně zdůvodnil, v čem spatřuje závažné narušení veřejného pořádku žalobcem ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud se s výše uvedeným hodnocením žalovaného ztotožňuje. Podle názoru soudu lze jednání žalobce hodnotit jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, neboť žalobce páchal trestnou činnost již krátce po svém příjezdu do České republiky a během následujících více než dvaceti let se jí dopouštěl znovu, spolu s mnoha přestupky. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého státního občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status se všemi z toho plynoucími výhodami zůstal. Ačkoli tedy žalobce disponoval vysokým pobytovým statutem, i po mnoha letech pobytu v České republice porušoval opakovaně její zákony trestnou činností, která navíc vykazovala násilné znaky a stupňovala se. Soud dále připomíná, že poslední odsouzení žalobce rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, se týkalo trestné činnosti, při níž žalobce se svými spolupachateli neoprávněně získával informace od příslušníků Celní správy, které vydíral. Použité informace využíval mj. k získání informací o plánovaných kontrolách heren a kasin. Žalobce nabízel jako úplatu příslušníkům Celní správy kokain a vyhrožoval jim ozbrojeným násilím na nich a jejich rodinách. Žalobce byl rovněž v minulosti rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2008, č. j. 3 T 11/2007-2049, odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že provozování výherních přístrojů a drogová trestná činnost jsou závažnými protispolečenskými jevy s rozsáhlými dopady na společnost i jednotlivce a jako takové musí být potírány. Soud má tedy za to, že jednání žalobce lze označit za závažné narušení veřejného pořádku, přičemž není rozhodné, že byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, odsouzen pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody. Soud směřem k žalobci poznamenává, že podstatné je, že byl uznán vinným ze závažné trestné činnosti, které se dopustil, přičemž samotná výše trestu není rozhodná.
20. K námitce žalobce, že jeho první dvě odsouzení byla zahlazena, a tudíž k nim žalovaný neměl přihlížet, soud zdůrazňuje, že správní orgány rozhodující podle zákona o pobytu cizinců mají právo požadovat nejen výpis, ale i opis z evidence Rejstříku trestů a dozvědět se tak nejen o odsouzeních, jež vyplývají z výpisu z Rejstříku trestů, ale i o zahlazených odsouzeních, jež vyplývají pouze z jeho opisu, a to právě proto, aby je mohly zohlednit při rozhodování podle uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž dospěl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

k závěru, že ačkoli bylo odsouzení pro skutek zahlazeno, nebrání to správnímu orgánu v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. Zahlazení odsouzení totiž nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 trestního zákoníku) a zahlazení odsouzení prokazuje, že odsouzený vedl po odsouzení řádný život a nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, či ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41). Minulá trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 Azs 58/2020-42). Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že žalovaný ze zahlazených odsouzení vycházet nemohl. Žalovaný se zahlazenými odsouzení žalobce zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že následné zahlazení uložených trestů nic nemění na skutečnosti, že se žalobce dopustil protiprávního jednání. Ačkoli si zajisté lze představit rozsáhlejší odůvodnění, žalovaný se otázkou zahlazení odsouzení zabýval a zdůvodnil svůj závěr. Žalovaný tedy nepochybil, když přihlédl ke všem (tedy i ke dvěma zahlazeným) odsouzením žalobce, neboť tzv. fikce neodsouzení nevede k tomu, že by došlo k výmazu existence samotného skutku. Stále platí, že žalobce se trestné činnosti dopustil a byl za ni pravomocně odsouzen.

21. Soud dále nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když vycházel z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 9. 2022, č. j. 1 T 66/2022-1157, který byl vydán na základě dohody o vině a trestu všech obžalovaných, aniž by soud prováděl dokazování. Podle názoru soudu není rozhodné, že žalobce svou vinu popírá s tím, že uzavřel dohodu o vině a trestu, aby se vyhnul těžkostem spojeným s dlouholetým trestním stíháním. Žalovaný byl vázán rozhodnutím o tom, že se žalobce trestného činu dopustil a nebyl povinen zkoumat otázku zavinění žalobce. Podstatou dohody o vině a trestu navíc je, že se obviněný přizná, že je vinný. Žalobce tudíž uzavřením dohody uznal svojí vinu, pokud trestný čin nespáchal, neměl se přiznávat. Je zcela nerozhodné, že se žalobce rozhodl uzavřít dohodu o vině a trestu pod vlivem snahy vyhnout se zdlouhavému trestnímu řízení. Soud na okraj upozorňuje, že při uzavření dohody o vině a trestu nevychází soud pouze z přiznání obviněného, ale i z dalších důkazů prokazujících vinu.
22. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný dostatečně nezjistil dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť neprovedl výslech jeho manželky a spokojil se s vysvětlením předsedkyně bytového družstva při dožádané bytové kontrole.
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

25. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že žalovaný byl povinen zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na znění § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na straně 8 a násl. napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce vlastní byt na adrese X, kde se ovšem tři čtvrtě roku nezdržuje, neboť v současné době bydlí a pracuje v Německu. K návrhu žalobce na výslech jeho manželky žalovaný uvedl, že ze zjištění ve správním řízení vyplynulo, že žalobce nežije ve společné domácnosti se svou manželkou, manželství bylo bezdětné a „*cizinec se svojí manželkou nikdy v minulosti neměli hlášený pobyt na stejné adrese*“. Žalovaný dále argumentoval tím, že manželce žalobce žádné zrušení povolení k pobytu nehrozí, neboť je sama občankou České republiky a může pobývat na území České republiky bez ohledu na pobytový status žalobce. Žalovaný dospěl k závěru, že manželka žalobce nesplňuje podmínky účastenství uvedené v ustanoveních správního řádu. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na zprávu o provedené pobytové kontrole na adrese hlášeného pobytu žalobce, z níž vyplynulo, že žalobce s manželkou nežijí ve společné domácnosti, není žalovanému zřejmé, čeho by mělo být dosaženo provedením výslechu žalobcovy manželky. Žalovaný s odkazem na § 52 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, považoval výslech manželky žalobce za nadbytečný, neboť není patrné, co má být tímto výsledkem prokázáno. Žalovaný dále připomněl, že výslech není nutné provádět vždy.
26. Soud připomíná, že je to správní orgán, kdo je v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost (v projednávané věci byla žalobci společně se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu zároveň uložena povinnost vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě), povinen opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rozsudku ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69). Nelze pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu)*“. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku rovněž dospěl k závěru, že pasivita cizince ve správním řízení nicméně nezbavuje správní orgány jejich zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu.
27. Soud připouští, že v řízení podle zákona o pobytu cizinců za účelem řádného zjištění dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není zapotřebí ve všech případech provádět výslech dotčených osob. Uvedený závěr vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, uvedl, že povinnost provést výslech zákon neukládá, je tedy na správním uvážení správního orgánu, zda k výslechu přistoupí či nikoli. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit, není takový postup a priori

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

vadou řízení. Ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem nicméně správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny cizince pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopady ztráty povolení k trvalému pobytu žalobce na ostatní rodinné příslušníky. Správní orgány vycházely z mnoha různých podkladů, tj. údaje ze škol, které navštěvovaly děti žalobce, prohlášení o nepobírání sociálních dávek, příjmů rodiny, domácího šetření v rodině žalobce atd.

28. Podle názoru zdejšího soudu je nicméně situace v projednávané věci odlišná, neboť žalovaný v případě žalobce vycházel výhradně z výsledků bytové kontroly, další podklady k dispozici neměl, a přesto považoval výslech žalobcovy manželky za nadbytečný. Odkaz žalovaného na rozsudky Nejvyššího správního soudu k otázce neprovedení výsledku soud nepovažuje za přílehlavý, neboť v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán není povinen pátrat po osobách, se kterými by cizinec mohl mít vytvořené vazby, přičemž je na samotném cizinci, aby nabídl důkazy o překážce bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce navrhl výslech konkrétní osoby, tj. své manželky, ale žalovaný jej neprovedl, jedná se tedy o jinou situaci. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, se jednalo o případ, kdy byl požadavek na obstarání výpovědi případných svědků natolik nekonkrétní, že z něj nebylo možné dovodit, zda se jedná o hypotetickou úvahu nebo o požadavek na provedení svědecké výpovědi nějaké konkrétní osoby. V dalším žalovaným odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, se rovněž jednalo o situaci, kdy se cizinec k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil a nenavrhl provedení žádného důkazu.
29. Lze tedy shrnout, že ve výše uvedených případech správní orgány neměly pochybnosti o existenci rodinných a osobních vazeb cizinců a aktivně zjišťovaly konkrétní okolnosti jejich soukromého života. Podle názoru soudu v případě žalobce nezjistil žalovaný nade vší pochybnost a z dostatečných podkladů povahu a opravdovost žalobcova soužití s manželkou, která je občankou České republiky. Soud ve správním spisu nepřehlédl, že žalobce namítal ve správním řízení pouze výslech své manželky, nikoli sebe. Žalovaný považoval výslech žalobcovy manželky za nadbytečný a vycházel pouze ze sdělení předsedkyně bytového družstva M. Č. při bytové kontrole provedené Policií České republiky, z něhož dovodil, že žalobce s manželkou spolu nežijí. Z jiného podkladu pro posouzení rodinného a soukromého života žalobce žalovaný nevycházel. Soud v této souvislosti a k námitce žalobce stran povahy úředního záznamu o provedení bytové kontroly odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 A 176/2015-52, v němž Nejvyšší správní soud s odkazem na § 50 odst. 1 správního řádu uvedl, že výsledek bytové kontroly provedené cizineckou policií za účelem ověření toho, zda se daná osoba na určité adrese skutečně zdržuje, je ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu podkladem od jiného orgánu, který může sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí zvláště, je-li z obsahu správního spisu zřejmé, že prvostupňový orgán prováděl i důkaz svědeckými výpověďmi podle § 55 správního řádu, § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy mohl z úředního záznamu o provedení bytové kontroly vycházet jako z jednoho z podkladů pro vydání rozhodnutí, ale nikoli coby z jediného. Žalovaný z výsledku bytové kontroly dovodil bez dalšího závěr, že žalobce s manželkou spolu nežijí. Za této situace neměl žalovaný podle názoru soudu považovat výslech žalobcovy manželky za nadbytečný, případně si měl opatřit další podklady. Žalovaný se proto podle názoru soudu nedostatečně zabýval intenzitou rodinných vazeb žalobce a jaké manželky, resp. otázkou, v jakém rozsahu by mohl být narušen rodinný život žalobce zrušením jeho povolení k trvalému pobytu. Skutkový stav, tak jak byl zjištěn žalovaným, soud považuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

ve vztahu k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce za nedostatečný. Závěr, který žalovaný učinil o vztahu žalobce k jeho manželce, neměl dostatečnou oporu v podkladech, které si byl žalovaný povinen opatřit.

30. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl dostatečnou oporu ve správním spisu, čímž byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení (výrok I. tohoto rozsudku). Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V navazujícím řízení pak bude na žalovaném, aby odstranil vadu řízení spočívající v nedostatečném zjištění možného zásahu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života a zjistil skutkový stav, o němž nebudou důvodné pochybnosti, což by mělo zahrnovat i provedení výslechu manželky žalobce. Teprve na základě takto doplněného skutkového stavu bude moci žalovaný vydat přesvědčivé rozhodnutí odpovídající shora konstatovaným požadavkům právních předpisů a judikatury.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Jiné náklady soud žalobci nepřiznal, neboť jím nebyly požadovány, ani nevyplývaly z obsahu soudního spisu.
32. Soud dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. dubna 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce